

ע"פ 544/14 - המערערת בע"פ 544/14 ובע"פ 5791/14 והמשיבה בע"פ 1905/14 ובע"פ 5837/14: מדינת ישראל ואח'... נגד המשיב בע"פ 1905/14 והמערער בע"פ 544/14, ראפת מחמוד, המשיב בע"פ 5791/14 והמערער ב ואח'...

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעורוים פליליים

ע"פ 544/14
ע"פ 1905/14
ע"פ 5791/14
ע"פ 5837/14

לפני:
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט מ' מוז

המערערת בע"פ 544/14 ובע"פ מדינת ישראל
המערער בע"פ 5791/14
המערער בע"פ 1905/14
:5837/14

נ ג ז

המשיב בע"פ 544/14 והמערער ראפת מחמוד
בע"פ 1905/14

המשיב בע"פ 5791/14
והמערער בע"פ 5837/14

עורוים על גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(כב' השופטת ד' מרשק מרום) בת"פ 13-06-42133
מיום 12.12.2013
עורוים על גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(כב' השופטת מ' ברנט) בת"פ 13-06-42042 מיום
3.7.2014

עמוד 1

כ"ח בטבת התשע"ה (19.01.2015)

תאריך הישיבה:

עו"ד דפנה שמול 544/14
בשם המערעת בע"פ 5791/14 והמשיב בע"פ
ובע"פ 1905/14 ובע"פ 5837/14

עו"ד חן מאירי 544/14
בשם המשיב בע"פ 1905/14
והמערער בע"פ :

עו"ד נחמן בטיטו, עו"ד אורטל סיון 5791/14
בשם המשיב בע"פ 5837/14
והמערער בע"פ :

פסק דין

השופט ע' פוגלמן:

בית המשפט המחוזי מרכז-lod הרשיע את המושב בע"פ 544/14 (להלן:
המושב 1), ואת המערער בע"פ 5837/14 - הוא המשיב בע"פ 5791/14 (להלן: המשיב 2) (המשיבים),
בגין עבירות שונות שביצע כל אחד מהם. בין היתר, הורשעו המושבים בשוד אלים כלפי קשיים שאותו ביצעו יחד עם
אדם נוסף. בית המשפט (כב' השופטת ד' מרשק מרום) גזר על המשיב 1 6.5 שנות מאסר בפועל; 16 חודשים מאסר על
תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין; ופיצוי למטלוננים השונים בסך 40,000 ש"ח. על המשיב 2 גזר בית המשפט (כב'
השופטת מ' ברנט) 7.5 שנות מאסר בפועל; 34 חודשים מאסר על תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין; ופיצוי בסך 20,000
ש"ח למטלוננים.

תמצית העובדות וההילכים

האישומים נגד המשיב 1

1. בכתוב אישום שתוקן במסגרת הסדר דיןוי יוחסו למשיב 1 שלושה אישומים שונים שייתוארו להלן על פי מועד
התראחותם. לפי האישום הראשון, ביום 28.3.2012 ולאחר תכנון מוקדם, הגיעו המשיב 1 ואדם נוסף שזהותו לא ידועה
(להלן: الآخر) לביתן של צמד אחיות קשישות המתגוררות יחדיו (להלן: האחיות). לאחר שהאחר פרץ לבית האחיות
נכנסו השניים וגנבו מן האחיות ארנק, 600 ש"ח בזמן, תכשיטים שונים ושני מכשירי טלפון נייד. לפי האישום השני,
שלושה חדשים לאחר מכן, ביום 14.5.2012, חזר המשיב 1 לביתן של האחיות, גם הפעם בשעות לילה מאוחרת, יחד
עם אותו אחר ועם שלושה נוספים, כדי לבצע שוד. על המשיב 1 הוטל להישאר בחוץ ולתצפת על הקביש, בזמן שחלק
מבנה החבורה פרצו לבית האחיות. בתוך הבית החלה אחת האחיות לAzure לעזרה. השודדים שנמצאו בתוך הבית,

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

שכאמור, המשיב 1 אינו נמנה עליהם, סטרו לאחיזות, והפלו את מהן ארצה באופן שגרם לה לחבלות באזר המותן והרגל. בשלב זה ברוח המשיב 1 מהמקומ בבהלה.

האישום המשותף

2. לפי האישום השלישי, המიיחס הן למשיב 1, הן למשיב 2, ביום 27.5.2013 היו שותפים המשיב 1, המשיב 2, ואדם שלישי נוסף שזיהו (להלן: האדם השלישי) לשוד אלים של זוג קשיים בabit (להלן: בני הזוג, הקיש וקשייה). לפי הנטען, בשעת לילה הגיעו השלושה לביתם של בני הזוג במטרה לשוד אותם. המשיב 2 פרץ את תריס החלון, שדרכו נכנסו כל השלושה אל הבית. המשיב 2 סבר תחילת כי אין איש בבית, אולם כשהגיע יחד עם האדם השלישי לחדרו של הקיש נוכחו לראות כי הוא שם. אז הפלו אותו המשיב 2 והאדם השלישי ארצתה, והכו אותה בחזקה במוחות ברזל לפניו ובגופו. בinityim, ניגש המשיב 1 לקשייה, חסם את פיה, אחץ בה בחזקה עד שנפללה לרצפה ואימע עליה בסכין לבל דבר. אז תלש ממנה את עגילה, את שרשרת אורתיה ואת טבעת הנישואים שענדתה. לבסוף, נמלטו השלושה מהבית כשבדיהם מעט כסף מזומן ישראלי וזר, מכשיר טלפון נייד, שני כרטיסי אשראי ומעט התכשיטים.

האישום נגד המשיב 2

3. המשיב 2 הואשם באישום נוספת שענינו הדחת עד בחקירה. לפי הנטען, ביום 10.6.2013, לאחר שגילה כי המשיב 1 הפלילוairaums שהתרחשו בabit בני הזוג, הדיחו המשיב 2 לחזר בו מגרטתו. למחמת היום, חזר המשיב 2 ואימע על המשיב 1 כי אם לא יעשה כן, הוא ובני משפחתו ימצאו עצם בסכנת חיים.

יצוין כי המשיבים שהיו באופן לא חוקי בישראל בעת ביצוע כל המעשים המייחסים להם והואשמו גם בשל כך.

פסק הדין בעניינו של המשיבים

פסק הדין בעניינו של המשיב 1

4. ביום 21.11.2013 הורשע המשיב 1 לפי הודהתו במסגרת כתוב אישום מותוקן (כב' השופטת ד' מרשל מרום) בעבירות של שוד מזון בניסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין); סיוע לשוד כאמור לפי סעיף 31 לחוק העונשין; כניסה והתרחשות למקום מגוריים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; ובשלוש עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכנסת לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכנסת לישראל). לצורך גזרת הדין סווגו שלוש ההתרחשות כשלושה "AIRUIM" שונים כמפורט להלן זה בסעיף 40(ב) לחוק העונשין. בית המשפט קבע מתחם ענישה לכל אירוע בנפרד, לאחר שדן בערכיהם המוגנים שבהם פגע המשיב 1 - שמירת רכושם וכבודם של קשיים נוכח חולשתם המובנית, והפרת ריבונות המדינה עקב השהייה הבלתי חוקית בתחום. בבחינת הנسبות הקשורות לביצוע העבירה עמד בית המשפט על ריבוי האירועים; על התקנון המוקדם והבחירה לחזור לבית האחיזות לאחר האירוע הראשון; על הביצוע בחבורה; ועל ההחלטה להציג בנסק קר לקראת

שוד הקשיים, המלמדת שהמשיב 1 צפה את האפשרות שהדברים יתפתחו לכדי אלימות. בה בעת עמד בית המשפט על חילוק היחס וועל חומרתם השונה של מעשי המשיב 1 בכל אחד מהאירועים. כך, צוין כי שוד האחיזות הראשון כלל פריצה לבית וגניבת רכושן מבלי שהוא כל מגע בין הפורצים לבין האחיזות; ובשוד האחיזות השני שימוש המשיב 1 כמסיע בלבד, נותר מחוץ לבית ונמלט מן המקום בעת ששמע את עצוקות העזירה. החומרה הרבה יותר יוכסה למשוער של המשיב 1 באירוע השוד של בני הזוג, שבו היה המשיב 1 שותף פעיל למשוער השוד והאלימות, תוך שימוש בנסק קר כלפי הקשייה. בית המשפט סבר כי מרצף האירועים המתואר לעלה מגמה כללית של הסלמה במשוער המשיב 1. לבסוף עמד בית המשפט על הנזקים הגוף והנפשיים ארכוי הטווים שנגרמו לכל אחד מהמתלוננים.

ኖכח כל אלה, ולאחר שנבחנה מדיניות הענישה הנוגגת, נקבעו שלושה מתחמי ענישה כדלקמן: ביחס לאירוע הראשון של התפרצויות וגניבה מבית האחיזות נקבע המתחם בטוח שבין שנת מאסר אחת לבין שנתיים; ביחס לאירוע השני שבו סייע המשיב 1 לשוד האחיזות, נקבע המתחם בטוח שבין שנתיים מאסר לבין 3.5 שנים מאסר; ביחס לשוד בני הזוג שבו נקבע המתחם בטוח שבין 4-7 שנות מאסר. בית המשפט קבע כי לא נמצא הצדקה לחזור מן המתחמים השונים; ומצא לגזור עונש אחד לכל האירועים בהתאם לסעיף 40(ג) לחוק העונשין. לזכותו של המשיב 1 נזקפו גילו הצער (וליד 1992); היעדרו של עבר פלילי; שיთוף פעולה עם רשות החוק, לרבות חישפת מידע שהביא להרשעתו של המשיב 2; הודהה במיחס לו והבעת חרטה; ולבסוף, העבודה שחשך את ניהול המשפט ומנע מהמתלוננים למסור עדות, על הקושי הכרוך בכך. נקבע כי בנסיבות אלו יש לגזור על המשיב 1 עונש ברף הנמוך של המתחמים שנקבעו – 6.5 שנים מאסר בפועל ועונשים נוספים כמפורט בפתח הדברים.

פסק דיןו של המשיב 2

5. המשיב 2 כפר תחילתה באישומים המיוחסים לו והחלה שמייעת ראיות במשפטו. בין היתר נשמעו עדויותיהם של בני הזוג ושל המשיב 1. ואולם, כעולה מהכרעת הדין, במהלך שלב ההוכחות נמצא ראיית DNA על ידית הסכין שנמצאה בזירה, בנוסף על הראיות שכבר היו קיימות נגד המשיב 2. לאחר מכן החליט המשיב 2 להודות במיחס לו. ביום 21.1.2014 הורשע המשיב 2 על פי הודהתו (כב' השופטת מ' ברנט) בעבירות של שוד מזון בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין; כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל; ובהתזה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין.

6. טרם גזירת העונש הורה בית המשפט על הגשת תסוקיר מב奸 שהוגש ביום 10.4.2014. מהتسוקיר עולה כי המשיב 2 הוא בן 29, נשוי, אב לשני ילדים קטנים ולבת נספחת שנפטרה בסמוך לlidתה. המשיב 2 מתפרנס מעבודות מזדמנות בישראל שאליה נכנס בנגדוד לחוק. למשיב 2 עבר פלילי הכלול, בין היתר, עבירות של שהיה שלא כדין בישראל, גנבה ותקיפה לשם גניבה, שבгинן נשא המשיב 2 שני עונשי מאסר בפועל בני עשרה חודשים בסך הכל. בתסוקיר צוין כי לטענת המשיב 2, הרקע לשוד בני הזוג היה צורך דחוף למן ניתוח קיסרי לאשתו שהיתה מצויה בהריון בסיכון גבוה. עוד צוין כי המשיב 2 אינו מכיר במלוא החומרה והאכזריות שבמעשיו ומיחס את הבחרה לנקיוט באלימות לשוטפיו. המשיב 2 התקשה לגלות אמפתיה למתלוננים. עוד צוין כי מדובר באדם בעל דפוסי אישיות נוקשים, אלימים ואנטי-סוציאליים. נוכח כל אלה העירק שירות המבחן כי נשקפת מהמשיב 2 מסוכנות גבוהה לביצוע עבירות אלימות, והומלץ על עונש של מאסר בפועל.

7. בובאו לגזור את עונשו של המשיב 2קבע בית המשפט כי רצף המעשים המיוחסים לו, החל מהכניסה הלא

חוקית לישראל לצורך ביצוע שוד, המשך בשוד המזון והאלים של בני הזוג וכלה בהדחת המשפט 1 בחקירה מהווים "AIROU" אחד. לצורך קביעת מתחם הענישה צין בית המשפט את הפגיעה בערכיהם המוגנים כאמור בעניינו של המשפט 1, וכן פגעה בעורך של ניהול משפט צדק עקב עבירות הדחה בחקירה. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה עצמה בית המשפט על הדומיננטיות של המשפט 2 בשוד בני הזוג ועל האכזריות יתרה שבה נקט כלפי הנאשם. לאחר שבchan את מדיניות הענישה הנוגגת קבע בית המשפט את מתחם הענישה ההולם למשטי המשפט 2 בטוח שבין 6-10 שנים מסר בפועל. בבחינת נסיבות שאין קשרו העבירה זקוף בית המשפט לחובתו של המשפט 2 את עברו הפלילי כמתואר לעיל; את ניהול המשפט מצדיו בתחילת הדרך באופן שחייב את בני הזוג להעיד לפני בית המשפט; את העבירה כי החרטה שהביע המשפט אינה כנה; ואת הערכתו של שירות המבחן כי ישקת ממנה מסוכנות המצדיקה עונש מסר בפועל. לזכותו של המשפט 2 נשללו נסיבות חייו הקשות והעובדת כי הוא אב לשני פעוטות, שהקטן שביהם נולד בעת ששאה במעצר. נכון כל אלה נגזרו על המשפט 2 7.5 שנים מסר בפועל ועונשים נוספים נספירים כמפורט ברישום לפסק דין זה.

מכאן העורוורים שלפנינו. כאמור, המדינה מערערת על קולתם של גורי הדין מזה, ואילו המשפטים מערערים על חומרתם מזה.

טענות הצדדים

העורוורים על גזר דיןו של המשפט 1

לעמדת המדינה, יש להחמיר במידה ניכרת בעונשו של המשפט 1. בטענה, טענות המדינה הן כי העונש אינו הולם את ריבוי העבירות, את חומרתן, את מגמת ההסלמה שאפיינה אותן, כמו גם את השכלותיהן הקשות על המתлонנים; כי על בית המשפט היה לקבוע עונש עצמאי עבור כל אחד משלושת ה"AIROUIM" ולהורות על נשיאתם במקרה; כי ניתן משקל יותר לנسبותיו האישיות של המשפט 1 תוך סטייה מההלים כי בעבירות מסווג זה נסוגות הנسبות במקרה; וכי ניתן לאינטראקצייתו בהגנה על קורבנות חלשים; וכי לא היה מקום לשקלול לזכותו של המשפט 1 את העדרו של עבר פלילי בעניינו, שכן ריבוי המעשים מלמד על היכרות מוקדמת עם העולם היהודי.

מנגד, המשפט 1 טוען כי העונש שהוטל עליו חמור מדי, בשל למכלול השיקולים שעמדו לזכותו כמפורט לעיל; במיוחד הדגיש המשפט את גילו הצעיר בעת ביצוע העבירות ואת העדרו של עבר פלילי עבר האירועים המתוארים; את העובדה כי האירוע הראשון בבית האחים הוא קל יחסית שכן כלל התפרצויות בלבד, ואילו באירוע השני שמש כסטייע בלבד; ואת העובדה שהוזהה מיד בחקירהו, נתן אחריות על מעשיו והביע חרטה. המשפט 1 עמד בהרבה על שיתוף פעולה מצדיו עם רשויות החוק, שבReLUו לא היו מפוענחים שני האירועים שהתרחשו בבית האחים, ואף לא ניתן היה להרשיע את המשפט 2. המשפט 1 התייחס גם לключи המסר. לטענתו, מאז שנודע כי העיד נגד המשפט 2, הוא זוכה ליחס של לעג ובוז, ההופך את השהייה במאסר לקשה במיוחד. זאת ועוד, המשפט 1 צין כי המסר הממושך חושף אותו לעולם העברינות ועלול להביא להידרדרות במצבו. לבסוף, טוען כי היה על בית המשפט לקבוע כי את הפיצוי למתلونנים ישלם לאחר הנשיאה במאסרו.

העורורים על גזר דיןו של המשפט 2

עמוד 5

9. המדינה מבקשת כי נחמיר גם בעונשו של הנאשם 2 בשל האכזריות הגלומה במעשהיו. טען כי העונש שנגזר אינו מבטא את חומרת המלאה של המעשים ואת ההכרה להרתיע מפני מעשים דומים. לפיכך, טענת המדינה כי שגה בית המשפט קמאת בכך שגזר את עונשו של הנאשם 2 ברף התחתון של מתחם העונשה שנקבע, וזאת עברו הפלילי של הנאשם 2, היכול עבירות דומות לאלו שבahn הורשע במקרה דנן; בשים לב לכך שלא הביע חריטה כנה; וכן חrectה שירות המבחן בדבר המסוכנות הנש��פת ממנו.

ה הנאשם 2 טען בערעורו כי שגה בית המשפט כשהעמיד את מתחם העונשה הראו בטוח שבין 6-10 שנים. כך בכלל, ובפרט כשהמתחם ביחס ל הנאשם 1 בגין אותו האירוע הוועdeg על 4-7 שנים בלבד. עוד טען כי העונש שנגזר חמוץ מדי וחווג באורך ממשי ממדייניות העונשה הנוגגת; כי לא ניתן ביטוי מספק לנסיבותו האישיות הקשות, כמו גם לעובדה כי יקשה על בני משפחתו לבקרו במאיסרו הממושך בהיותם תושבי הארץ; וכי ניתן משקל יתר לעבورو הפלילי שאיננו משמעותי. לבסוף צוין כי שגה בית המשפט ששלק נסיבות הקשורות לביצוע העבירה בשלב גזירת העונש, בנגד לתקון 113 לחוק העונשין.

להשלמת התמונה יצוין כי בעניינו של הנאשם 2 הוגש ביום 11.1.2015 תסקיר משלים. מהتسקיר עולה כי הנאשם 2 החל לשאת בעונשו ביום 9.6.2013; כי הוא אינו משולב במסגרת חינוך בכלל; כי לא ביצע עבירות ממשמעת בתקופת מאיסרו; וכי הוא זוכה לביקורים מעתים מבני משפחתו; וכי הוא אינו נזקק למעורבות טיפולית מיוחדת.

דין והכרעה

10. לאחר שיעינו בערעוריהם שלפנינו ושמענו את הצדדים בדיון שהתקיים לפניינו, החלנו לקבל את ערעור המדינה ביחס ל הנאשם 1 במובן זה שעונשו יותר schwer וועdeg על 7.5 שנים מאסר בפועל; לדוחות את ערעור המדינה ביחס ל הנאשם 2; ולדוחות את ערעוריהם של שני הצדדים.

11. הצדדים שניים עברו עבירות נגד קשיים כמתואר לעיל. הצדדים בחרו בקורבןותיהם בכונת מכוון, ובמטרה לנצל את חולשתם היחסית. לקרה שוד בני הזוג הצטיידו הצדדים בנסק קר, דבר המעיד על הערכתם כי האירוע עלול להתרחש לכדי אלימות של ממש, וזאת ככלפי מי שספק אם יעדדו להם כוחותיהם להתנגד. מן החומר שלפנינו עולה כי נוסף על הפגיעה ברכוש ובגוף, עשוי הצדדים פגעו אונשות בתחות הביטחון האישי של המתלוננים, והותירו צלקות בנפשם. במקרים אחר צינתי כי יש ליחס חשיבות רבה להימנותם של הקורבןות על אוכלוסייה מוחלשת, ודוקא בשל כך להחמיר בעונש (ע"פ 8526 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (11.3.2013)). כמו כן, בית המשפט זה שב ועמד על החומרה היתרה שנודעת לעבירת השוד כשהיא מופנית כלפי קשיים, ועל הצורך להחמיר בעונשה ביחס אליה:

"המעשה של שוד קשיים, תוך שימוש באלים, הוא מעשה אלימים מן החמורים ביותר. מדובר בניצול חמוץ, בזי, של חוסר היישע של הקורבן, נטילת מעותיו ורכושו והותרתו מצולק בגופו ובנפשו. לא רק קורבן השוד נפגע. נפגעים עמו כל הנמנעים על שכבות הגיל האלה – המאבדים את הביטחון ביכולתם לקיים חיים עצמאיים, ונפגעים באיכות חייהם בשל עצם החדרה שmotבעת בהם בעת שהם לומדים על ביצוע העבירות מסווג זה" (ע"פ 2800/08 מדינת ישראל נ' דיזוב, פסקה 2 (21.7.2008); וראו גם ע"פ 11/1864 דיזוב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (7.11.2012)).

נפנה עתה לעונשים השונים שנגזו על המשיבים. כידוע, ערכאת הערעור תתעורר בעונש שנגזר רק במקרים בהם ישנה סטייה ברורה מדיניות הענישה הרואה (ראו למשל, ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.6.2014)).ណון תחילת בעונשו של המשיב 2, התוקף הן את המתחם שנקבע בעניינו, הן את חומרת העונש שנגזר בתוכו. באשר למתחם, טוען המשיב 2 כי קביעה מתחמי ענישה שונים לו ולמשיב 1 היא בבחינת חוסר שווון. דין הטענה להידחות. כידוע, מתחם הענישה בעניינו של כל נאשם נקבע על פי עיקרונות הילמה שבין חומרת מעשיו של הנאשם ונסיבות ביצוע העבירה, לבין העונש שיוטל עליו. המשיבים אמנים היו שותפים לביצועו של שוד הקשיים, ברם, כל אחד מהם הואשם באישומים נוספים. מתחם הענישה שנקבע למשיב 2 הביא בחשבון גם את עבירת ההדחה בחקירה, שכאמור, ככל מה שמיינן גורם למשיב 1 לחזור בו מעדותו ביחס למשיב 2, תוך איום עליו ועל בני משפחתו. זאת ועוד, חלקם היחסי של המשיבים בשוד הקשיים שונה. בעוד המשיב 2 היה הגורם הדומיננטי בתכנון שוד הקשיים ובביצועו. המשיב 2 נקט אלימות קשה כלפי הקשיים, מבלי שזה גילה כל התנגדות. באשר לעונש שנגזר עליו, טוען המשיב 2 כי מדובר בעונש חמוץ מדי וכי נפלה שגגה בקביעתו, שכן בית המשפט התחשב בנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה, בנגדו למתחייב מתקoon 113 לחוק העונשין. טענתו אחרת זו נשמכת על קטע המופיע בפסקה 14 בהכרעת הדין. גם אם איןיה לטובה המשיב 2 כי אלה הם פני הדברים, לא מצאת כי באיזון כולל, התייחסות זו מצדיקה לכשעצמה התרבותה בענישה שהוטלה על הנאשם. בקביעת עונשו נתן בית המשפט משקל הולם לעברו הפלילי של המשיב 2 ולהמלצתו השלילית של שירות המבחן, ולצד זאת, גילה התחשבות מסוימת בנסיבות חייו הקשה. עונש המאסר בפועל שהושת על המשיב 2 – 7.5 שנים מאסר בפועל – הינו להשקפותנו על הצד הנmor, אולם לאחר שקיים בוחינה החלהנו לא להתערב בו, בהיותנו ערכאות ערעור אשר אינה ממצאה את הדין (لسקירת מדיניות הענישה בעבירות של שוד אלים נגד קשיים ראו ע"פ 11/7938 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 והאסמכתאות שם (16.7.2012)). משכך, דין הערעורים בנוגע לגזר דיןו של המשיב 2 – דין ערעור המדינה, hanUrur المشיב 2 – להידחות.

12. אשר למשיב 1 להשקפתו, עניינו נמנה על אותם מקרים המצדיקים את התרבותה ערכאת הערעור בעונש. המשיב 1 הורשע בגין מעורבותו בשלושה אירועים שונים שבמקדם פגעה ברכושם, גופם וכבודם של קשיים. המשיב 1 חזר על מעשיו פעמי אחד שנטל חלק פעיל בכל אחד מהאירועים בהם הורשע, וזאת, גם אם ניכרת שונות מסוימת בחומרת מעשיו בכל אחד מהאירועים. בנגדו לטענותו, האליםות שהתפתחה במסגרת שוד האחים שלו סייע לא הבילה והרהייה אותו לעתיד לבוא, ועל כך תעיד מעורבותו בשוד האלים של בני הזוג שהתרחש לאחר מכן. במהלך של שוד זה עמד המשיב מנגד, בעת שהוכחה הקשיים באכזריות על ידי המשיב 2 והאדם השלישי. המשיב 1 בaczmo AIM על הקשייה בסיכון על אף שלא גילהה כל התנגדות. מעשיו של המשיב 1 מעידים על דפוס עברייני מסוכן המתאפיין במוגמת הסלמה. לגדר שיקולינו יש להוסיף גם את עקרון אחידות הענישה, הנגמר – כידוע – מעקרון השוויון בפניו החוק. בכלל, יש להחיל על נאיםים שהורשו עבירות דומות ובມערצת נסיבות דומה שיקולי ענישה דומים. בכך יש משנה תוקף במקרה כמו המקרה שלפניינו בו מדובר בשני נאיםים המורשעים במסגרת פרשה אחת" (ע"פ 13/8355 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 והאסמכתאות שם (18.11.2014)). אכן, ישנים שיקולים להבנה בין המשיב 1 למשיב 2 ועיקרם היעדרו של עבר פלילי קודם לאירועים ושיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק שהביא להרשעתו של המשיב 2 כמו גם לחשיפת האירועים הקודמים. אכן, היה מקום ליתן משקל ניכר לקולה לטעמים אלה, כפי שעשה בית המשפט המחויז. חרף זאת, נוכח ריבוי המיעשים וחומרתם, בשים לב לכך שמדובר בשלושה אירועים, ולעקרון האחדות בענישה, נראה כי תוצאה האיזון בין שיקולי הענישה בעניינו מצריכה התרבות מסוימת, תוך הדגשה שללא השיקולים המיוחדים לקולה בעניינו, ובפרט שיתוף הפעולה שחשף אותו לאירועים מצדיו של המשיב 2, היה מקום להחמרה נוספת. אציגו אפוא לחבר"י כי קיבל את ערעור המדינה ביחס ל��מת עונשו של המשיב 1 (ע"פ 544/14), ונקבע כי ישא בעונש של 7.5 שנים מאסר בפועל ואילו יתר חלקו גזר הדין יעדמו בעינם.

13. בשווי הדברים יוער כי לא מצאנו ממש בטענת המדינה שלפיה היה על בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל

אחד מהαιורעים בהם הורשע הנאשם 1 ולהוראות על נשיאתם במצטבר, שכן קביעת עונש אחד לכמה א罚ים עליה בקנה אחד עם הסמכות הננתונה לבית המשפט בסעיף 40(ג)(ב) לחוק העונשין.

14. סיכום של דברים: ערעור המדינה על קולות עונשו של הנאשם 1 (ע"פ 544/14) מתתקבל במובן זה שעונש המאסר בפועל יועמד על 7.5 שנים. דין יתר הערעורם להידחות.

ניתן היום, ט' בשבט התשע"ה (29.1.2015).

שפט

שפטת

שפט